

РЕШЕНИЕ

№ 323

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 20.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **5588** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 – чл.161 Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл.4 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).
Образувано е по жалба на „ЕКЗЕКЮТИВ ДИВЕЛОПМЪНТС“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление С., [улица], срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ (РА) № СФР 20-РД-77-28 от 09.04.2020г., издаден от Е. К. К., на длъжност Началник отдел и В. М. П., на длъжност "главен инспектор" в същия отдел на Дирекция „Ревизии и събиране на вземания“ (РСВ) на Столичната община (СО), потвърден изцяло с Решение № СОА20-РД-28-21 от 06.07.2020г. на Кмета на Столичната община, относно установени допълнителни задължения за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2018 г. за данък върху недвижимите имоти (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО) общо в размер на 83 022,40 лв., от които ДНИ 15 821,97 лв. и лихви от 4 181,83 лв., както и ТБО 49 372,40 лв. и лихва 13 646,20 лв.

Жалбоподателят излага съображения незаконосъобразност на оспорения акт поради неправилно приложение на закона. Твърди, че част от имотите – 496 кв.м. попадат в улици /съгласно писмо изх.№към РЛН19ВК08-2645 от 20.12.2019г./, които съгласно чл.10, ал.2 от ЗМДТ не следва да бъдат облагани с данък. Сочи, че неправилно е определена отчетната стойност на процесните имоти, в това число поради невзета предвид преценка на имотите от м.май 2011 г., общо в размер на 1 847 900лв. Оспорват се изводите в потвърждаващото решение, че тази обезценка не е отразена в баланса на дружеството като се твърди, че това е намерило отражение в сметка 201 за 2017 г. На следващо място се твърди, че няма качество на данъчно задължено лице

(ДЗЛ) по чл.11 от ЗМДТ и, че имотите не следва да бъдат обект на облагане. Счита, че чл.64 от ЗМДТ противоречи на чл.14 от Директива 2008/98/ЕО, тъй като задълженото лице е или производител на боклука, или негов притежател. Визира, че не са съобразили принципите на справедливо определяне на данъка, на пропорционалност при разпределяне на таксите, на това, че замърсителят плаща, на примата на ЕС, както и принципа на ефективността. Не било съобразено и решение от 30.03.2017г. по дело С-335/16г. на СЕС, в което е акцентирано на задълженията на причинителите на отпадъци и гаранциите, които държавите членки следва да предприемат. Подчертава, че собственикът е деларирал, че няма да ползва имотите си, поради което няма да генерира отпадък и не следва да плаща ТБО в размера, за който е задължен, поради което тази такса представлявала непропорционално висок разход. С оглед всичко изложено за процесуално и материално несъответствие със закона, претендира РА да бъде отменен.

В съдебно заседание поддържа жалбата чрез адв.Г.. Претендира разноски.

Ответникът - Кметът на Столична община се представлява от юрк. Г. и юрк. С., които изразяват становище за неоснователност на жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, I-во отделение, 69-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, установи следното:

Производството е по реда на чл.226 от АПК, след като с Решение № 5739 от 31.05.2023 г. по адм. д. № 8854/2022 Г., I отд. на ВАС, е отменено Решение № 3213/12.05.2022 г., постановено по адм. д. № 7342/2020 г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

Доколкото компетентността на възложителя на ревизията, на органите, издали РД и РА, както и наличието на процесуални нарушения, са били предмет на касационна проверка, при която не са констатирани тези недостатъци, съдът не следва да излага съображения по тях. Изложеното определя спорът като материалноправен – относно материалната законосъобразност на установените с РА № СФР20РД77-28 от 09.04.2020г. задължения за ДНИ и ТБО общо в размер на 83 022,40лв.

Посочените задължения са определени за притежавани от „ЕКЗЕКЮТИВ ДИВЕЛОПМЪНТС“ ООД недвижими имоти, както следва:

1. Нежилищен имот - земя, представляващ неурегулиран поземлен имот (бивша нива), целият с площ от 1 553 кв.м., находящ се в [населено място], район Л., в местността „жк Л. – 8 м.р.“, с планоснимачен номер 1480, кв. 35г. Имотът е придобит съгласно: Нотариален акт за покупко-продажба №69/23.10.2008 г, том XI, рег. №41901, дело №1860 от 2008 г. Имотът се отчита по партида М399_081205_19.

Подадена е от ревизираното дружество декларация по чл. 17, ал.1 от ЗМДТ с вх. №190009-399/05.12.2008г. за придобиване на недвижим имот (земя с площ от 1 553,00 кв. м.), в която е посочена отчетна стойност за имота в размер на 1 843 020,86 лева.

2. Нежилищен имот - земя, представляващ неурегулиран поземлен имот (бивша нива), целият с площ от 817 кв.м., находящ се в [населено място], район Л., в местността „жк Л. – 8 м.р.“, с планоснимачен номер 1479, кв. 35г. Нотариален акт за покупко-продажба №68/23.10.2008 г, том XI, рег. №41895, дело №1859 от 2008 г. Имотът се отчита по партида М400_081205_19.

Констатациите и изводите на органите по приходите на СО са следните:

Посочено е, че за 2016 г., 2017 г. и 2018 г. са приложими разпоредбите на чл.11, ал.1 и

ал.2 от Наредбата за определена размера на местните данъци (Наредбата) и чл.20 от Наредбата, според които задълженията се заплащат на две равни вноски за ДНИ и на четири равни вноски за ТБО. ДНИ е определен съгласно чл.19, ал.1-3 от Наредбата въз основа на данъчната оценка към 01 януари за годината, за която се дължи, като е 1,875 промила върху същата. Съответно ТБО се определя съгласно чл.66, ал.1 от ЗМДТ и по реда на чл.22 от Наредбата.

Посочено е, че имотите са собственост само на РЛ, върху тях няма учредени вещни права, касае се за нежилищен имот земя.

Визирано е, че за определяне на МДТ е важно каква е отчетната цена като е маркирано, че съгласно представения от РЛ дневник за счетоводна сметка „201“ за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. отчетната стойност за 2-та имота е в размер на 2 812 795,39 лв. Съответно в публикуваните ГФО в Търговски регистър към 31.12.2016г. и към 31.12.2017г. в раздел II ДМА тя е 2 813 000лв.

Посочено е, че притежаваните имоти са декларирани от дружеството в 2 партии: партида М 399 081205 19 с отчетна стойност 1 843 020,86лв. и партида М 400 081205 19 с отчетна стойност 969 774,53лв. като общата декларирана отчетна стойност е 2 818 795,39лв., която съответства на подадените и публикувани в ТР ГФО.

Сочи се, че РЛ е представило писмо №СФР19-ТД26-291/3/ от 23.12.2019г. (с дата от 28.04.2011г. на оценката) с оценителски доклад за извършена пазарна оценка на двата имота, съгласно която стойността общо на имотите е 1 847 900лв. – за имот №1480 е 1 218 900лв. и за имот пл.№1479 е 629 000лв. Ответникът е приел, че валидността на оценката от 6 месеца, е изтекла. Посочено е, че съгласно извлечение по сметка „201“ за периода 01.01.2017 до 31.12.2017г. е отразено намаление към 31.01.2017г. със сумата общо от 964 895,39лв. с основание „акт за преоценка на ДМА от 2011г.“ като вече общата стойност на земите е 1 847 900лв., което представлява различна стойност от публикувания счетоводен баланс към 31.12.2017г., т.е. прието е, че тази преоценка не е осчетоводена своевременно, поради което не следва да се зачита.

С оглед изложеното за определяне на ДНИ за имота от 1 553 кв.м. е прието, че е приложим раздел IV на приложение 2 от ЗМДТ и съгласно чл.13 на приложението, чл.15 и чл.17 за периода от 2016 до 2018г. основата е отчетната стойност, която е по-висока от данъчната оценка, поради което данъкът е 1,875 промила върху отчетната стойност или за 2016 г., 2017 г. и 2018 г. ДНИ е по 3 455,66лв. годишно или общо 10 366,98лв. и 2 558,63лв. лихва.

За този имот за ТБО е прието, че е приложим чл.67, ал.2 от ЗМДТ и чл.26, ал.1 от Наредбата като определянето на таксата е в промили пропорционално отново на база отчетната стойност или за 2016г. е 4 791,85лв. за услугата по обезвреждане на отпадъци и 6819,18лв. за услугата по поддържане на чистотата. Няма такса за компонента сметосъбиране и сметоизвозване, тъй като има декларация, че имотът не се ползва.

За 2017 и 2018г. сумите са както, следва: за 2017г. 4 238,95лв.- за обезвреждане и 7372,08лв. за поддържане на чистотата; за 2018г. - обезвреждане -1340лв. и за поддържане чистотата на териториите 7 372,08лв. или общо 31 934,14лв. и лихва 8312,94лв.

Касателно втория имот с площ от 817кв.м. задължението за трите години /2016,2017,2018г./ за ДНИ е определено по 1818,33лв. годишно или общо 5454,99лв. главница и 1 346,33лв. лихва. Съответно за ТБО е общо 17 438,26лв. главница и 4469,24лв. лихва. При изчислението на ТБО е съобразено, че за 2016г. се дължи

такса само за услугата по обезвреждане и поддържане на чистотата, т.е. за първото 2 521,41лв., и за второто 3 588,17лв. Подадената декларация, че имотът не се ползва касае освобождаването от задължение за елемента сметосъбиране и смеизвозване. Също за 2017г. отново ТБО се базира само на двата компонента – съответно 2 230,48лв. и 3 879,10лв. За 2018г. освен 2 –та компонента 5 219,10лв. и 3 879,10лв. е прибавена и такса за сметосъбиране 1 340лв.

С оглед изложеното с РА е определено общо задържание от 83 022 лв.-главница, лихви за ДНИ и ТБО за периода 2016-2018г. за посочените 2 имота.

С решението си кметът на СО №СОА20-РД28-21 от 06.07.2020г. е потвърдил РА. Съображенията за това са следните:

Прието е, че не са допуснати процесуални нарушения и правилно е приложен материалния закон. Не е споделено възражението, че неправилно е определена отчетната стойност, доколкото не е съобразена обезценката от 2011 г., тъй като са възприети констатациите на органите по приходите, че в баланса на дружеството през годините (видно от счетоводните документи) тази обезценка не е намерила отражение. Не са възприети възраженията относно това, че е нарушен принципът, че замърсителят плаща. В тази връзка има позоваване на чл.22 от ЗУО, както и чл.64 от ЗМДТ. Подчертано е, че ТБО има няколко компонента, като по отношение на първите 2 /за сметосъбиране и смеизвозване, и обезвреждането на отпадъците/ само е приложим посоченият принцип. Не е приложим касателно третия елемент за поддържане чистотата на населените места, по отношения на който няма връзка дали и колко отпадък произвежда причинителят, респ. собственикът на имота. Посочено е, че не е спорно, че таксата се плаща само, когато услугата реално се предоставя и такава услуга в района се предоставя - имало сметосъбиране, извозване и обезвреждане на отпадъците, както и се поддържала чистотата в района. Съответно, когато не може да се определи какво е количеството отпадък – се плаща пропорционално съобразно стойността на имота. Когато имотът не се ползва, се допуска да не се събира такса за смеизвозване и сметосъбиране, но за това следва да се предостави декларация. С оглед изложеното е направен извод, че чл.64 от ЗМДТ не противоречи на чл.14 от Директива 2008/98/ЕО, където е регламентиран принципът замърсителят плаща. Има позоваване на решение на СЕС- по дело С-254/08г., на дело С-335/16г. Направено е заключение, че размерът на ТБО се определя от количеството на отпадъка, а когато то не може да се определи, се определя пропорционално в размер, определен от Общинския съвет с наредба.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съответствието на националното със съюзното законодателство е установено с отменителното Решение № 5739 от 31.05.2023 г. по адм. д. № 8854/2022 г., I отд. на ВАС, поради което изложените доводи не следва да се преповтарят.

Касационната инстанция подробно е разяснила тълкуването на относимите за облагане с ДНИ и ТБО разпоредби, конкретно относно обекта на облагане по чл.10, ал.1-3, чл.11 и чл.64, ал.1 от ЗМДТ, като е посочила, че само когато и трите кумулативни предпоставки са осъществени - имотът попада в строителните граници на населеното място или селищното образувание, има предназначението по чл. 8, т. 1 от ЗУТ и/или предназначението на земята е променено, тогава той е годен за данъчно облагане. Като релевантен е определен и начинът на трайно ползване на имота, който може да бъде различен от предвиденото по плана. В тази връзка, задължителните

указания касаят изясняване на въпроса дали процедурата по регулация е приключила, влязъл ли е в сила ПУП и променено ли е предназначението на територията, както и начинът на трайно ползване на поземлените имоти по предвидения в специалния ЗОЗЗ ред.

За тези относими въпроси при повторното разглеждане на делото е допусната комплексна съдебно технико-икономическа експертиза от 01.12.2023 г., която съдът кредитира като компетентно изготвена, неоспорена от страните и съответстваща на писмените доказателства по делото. Според експертизата за процесните имоти има действащ план за регулация и режим на застрояване за реструктуриране на жилищен комплекс за местност "ж.к. Л. - 8 м-р", одобрен с Решение №408 по Протокол №21/19.07.2012г. на СОС, в който за имот с идентификатор 68134.4358.74 са предвидени УПИ VIII-74 и IX-74, от кв.35а. Според поясненията на вещото лице А. в о.с.з. на 20.12.2023 г. с последващо изменение на плана, процедирано от дружеството – собственик, имотите са обединени в едно УПИ през 2015 г. Според експертизата, това е сторено с Решение №70 по Протокол №76 от 12.02.2015г. на СОС, т.23 (по заявление от жалбоподателя), с което е одобрен ПУП-ПР на УПИ VIII-74, кв.35а, м."Л.-8м-р", представляващ неразделна част от плана за регулация на м."Л.-8 м.р.", одобрен с Решение № 408 по Протокол № 21 от 19.07.2012 г. на СОС.

Имоти с пл.№ 1479 с площ от 817 кв.м. и с пл.№1480 с площ от 1552кв.м. (а по док. за собств. с площ от 1553кв.м.) по действащата КККР са идентични с имот с идентификатор 68134.4358.74 с площ от 1873 кв.м. и имот с идентификатор 68134.4358.77 с площ от 496 кв.м.

Поземлен имот с пл.№1478 по действащия ПУП от 2015г. преобладаващо е с отреждане за жилищно строителство. Поземлен имот с пл.№1480 по действащия ПУП от 2015г. преобладаващо е с отреждане за жилищно строителство.

Горните имоти са идентични със следните имоти по действащата КККР:

- поземлен имот с идентификатор 68134.4358.74 по КККР с площ от 1873кв.м. по действащия ПУП от 2015г. съставлява: УПИ VIII-74 от кв.35а, м. „ ж.к.Л. 8“ с площ от 1798 кв.м. с отреждане за жилищно строителство и 75 кв.м. попадат по уличната регулация.

- поземлен имот с идентификатор 68134.4358.77 с площ от 469 кв.м. е за движение и транспорт (за улична регулация).

На база изискано от експерта Удостоверение №АР-03-01-15181 от 22.11.2023 г. на Областна дирекция „Земеделие“ - [населено място] (Приложение № 1 към КСТИЕ), вещото лице А. предоставя заключение, че процесните имоти попадат в територия с начин на трайно ползване: „Населени места“, за която не се провежда процедура за промяна предназначението на земеделска земя в неземеделски нужди. Доколкото удостоверението представлява официален документ, с обвързваща доказателствена сила, съдът намира този въпрос за неотносим към облагането по ЗМДТ, в смисъл, че за процесните имоти не се прилага процедура по промяна предназначението на земеделска земя за неземеделски нужди, поради което това изискване е неприложимо към тях.

Въз основа на допълнителната съдебна експертиза от 01.12.2023 г. съдът приема, че процесните имоти съставляват годен обект за облагане съобразно чл.10, ал.1 и чл.64, ал.1 от ЗМДТ, а именно – те са разположени в строителните граници на населено място и според действащия подробен устройствен план имат предназначението по чл.8, т.1 от ЗУТ - за жилищни и общественообслужващи функции. Експертите са

категорични, че преобладаващото отреждане и за двата имота по действащия ПУП от 2015г. преобладаващо е с отреждане за жилищно строителство.

Не се доказва възражението на жалбоподателя, че имотите са необлагаеми като земеделска земя по смисъла на чл.10, ал.3 от ЗМДТ. Установява се от Удостоверение №АР-03-01-15181 от 22.11.2023 г. на Областна дирекция „Земеделие“ - [населено място], че процесните имоти, към момента на придобиването им от жалбоподателя, са се намирали в строителните граници на [населено място] и са възстановени по реда на чл.13 от ППЗСПЗЗ - собствеността върху имотите е възстановена като за имоти, находящи се в границите на урбанизираните територии. В този смисъл е пояснението на вещото лице А. в о.с.з. на 20.12.2023 г. – имотът попада в урбанизирана територия още от 1976 г., като още по общия устройствен план от 1961 г. предназначението им е за „Високо жилищно строителство“.

От писмените доказателства по делото идентично се установява, че процесните имоти представляват урбанизирана територия с начин на трайно ползване: „За друг вид застрояване“. Според приложеното Решение № 70 от 12.02.2015 г. на СОС по действащия ОУП на СО имотът попада в „Смесена многофункционална зона“ с конкретно предназначение „за жилищно строителство“ (л.51). От извършен оглед на имотите при първоначалното разглеждане на делото (л.505) вещото лице Ю. Я. е установила, че процесните имоти са незастроени места, върху които няма изграждане, не се извършват никакви дейности и не се експлоатират. Липсват данни по делото установеното отреждане за ПИ с идентификатор № 68134.4358.77 „улична регулация“ да е реализирано, поради което не може да се приеме, че по отношение на него е приложимо изключението по чл.10, ал.2 от ЗМДТ - този имот не представлява и не е зает от улица.

По изложените съображения съдът приема, че процесните имоти са годен обект на облагане по смисъла на чл.10, ал.1, вр. чл.11, ал.1 и чл.64, ал.1 от ЗМДТ.

Другият спорен въпрос относно легалната възможност за определяне размера на ДНИ според отчетната стойност на имотите съгласно чл.21, ал.1 от ЗМДТ и за ТБО съобразно чл.67, ал.5 от ЗМДТ е разрешен еднозначно и безпротиворечиво в националната съдебна практика (напр. Решение № 4333 от 06.04.2017 г. по адм. д. № 8005/2016 г., VII отд. на ВАС, Решение № 5538 от 08.06.2022 г. по адм. д. № 7906/2021 г., VIII отд. на ВАС, Решение № 11746 от 16.12.2022 г. по адм. д. № 2876/2022 Г., I отд. на ВАС, Решение № 1742 от 16.02.2023 г. по адм. д. № 6133/2022 г., I отд. на ВАС, Решение № 3913 от 11.04.2023 г. по адм. д. № 6888/2022 г., VIII отд. на ВАС и други). Това е така включително при съобразяване на съюзната такава.

С Решение на СЕС от 16 юли 2009 г. по преюдициално запитване по дело С-254/08 изрично е прието, че действащото общностно право допуска национална правна уредба, която предвижда такса за целите на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на битовите отпадъци, която се изчислява въз основа на предполагаемия обем на отпадъците, създавани от ползвателите на услугата, а не въз основа на количеството на отпадъците, които те действително са произвели и предоставили за събиране, като националната юрисдикция следва да провери въз основа на представените ѝ конкретни данни от фактическа и правна страна дали оспорената пред нея такса за обезвреждането на вътрешните

твърди битови отпадъци не води до положение, при което на определена категория притежатели се разпределят явно несъразмерни разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които те могат да произведат". В същото решение в т. 46 е разяснено, че "Що се отнася до финансирането на разходите за управление и обезвреждане на битовите отпадъци, доколкото това е услуга, колективно предоставяна на група "притежатели", по силата на член 15, буква а) от Директива 2006/12 държавите-членки са длъжни да гарантират, че по принцип всички ползватели на тази услуга в качеството им на "притежатели" по смисъла на член 1 от същата директива понасят колективно общия размер на разходите за обезвреждането на посочените отпадъци.", като е прието, че при положение, че "определянето на точния обем битови отпадъци, които се предават за събиране от всеки "притежател", често е трудно, а и скъпо", е допустимо "използването на критерии, които се основават на производствения капацитет на "притежателя", изчислен в зависимост от площта на ползваните от него недвижими имоти, както и от предназначението им, от една страна, и/или на естеството на произведените отпадъци, от друга, може да позволи да се изчислят разходите за обезвреждането на тези отпадъци и да се разпределят между отделните "притежатели", доколкото тези два параметъра могат да се отразят пряко на размера на посочените разходи" /т. 49 и т. 50/.

Не на последно място в същото това решение на СЕС относно евентуална неравнопоставеност между физическите лица и "предприятията" е разяснено, че "принципът "замърсителят плаща" не е пречка държавите-членки - в зависимост от категории ползватели, определени съгласно съответния им капацитет за произвеждане на битови отпадъци - да променят участието на всяка една от тези категории в общите разходи, необходими за финансирането на системата за управление и обезвреждане на битовите отпадъци."

Изрично е прието и в Решение на СЕС от 30 Март 2016 г. по дело C-335/16, че "Член 14 и член 15, параграф 1 от Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 година относно отпадъците и за отмяна на определени директиви трябва да се тълкуват в смисъл, че при действащото право на Съюза тези разпоредби допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство, в която с оглед на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на битови отпадъци се предвижда заплащане на цена, изчислена въз основа на предполагаемия натрупан обем на отпадъците от ползвателите на услугата, а не въз основа на действително генерираното и оставено за събиране от тях количество на отпадъците, и заплащане от ползвателите в качеството им на притежатели на отпадъците на допълнителна такса, предназначена за финансиране на необходими капиталови инвестиции за третирането на отпадъците, включително рециклирането им."

По делото няма спор и се установява от приетите при първоначалното и повторно разглеждане на делото съдебни експертизи, че през 2017 г. „ЕКЗЕКЮТИВ ДИВЕЛОПМЪНТС“ ООД е отразило в счетоводните си регистри обезценка на процесните имоти, което ново обстоятелство не е декларирано пред общинските органи. В оспорения РА е прието, че

обезценката е извършена на база на доклад от 2011 г., който не е отразен своевременно в счетоводните регистри на дружеството, поради което „ревизиращият екип не уважава същия доклад“ (л.52 от адм.д.№ 7342/2020 г.), които мотиви са материалноправно некоректни. В потвърждаващото решение на кмета на СО е посочено, че обезценката на имотите не е намерила отражение в баланса на дружеството за ревизираните години.

Установява се от допълнителното заключение от 14.03.2022 г., прието при първоначалното разглеждане на делото (л.491), че дружеството е отразило обезценката на имотите през 2017 г., като обезценената отчетна стойност на имотите възлиза на 1 848 000 лв. Като същото общо число (1848 хил.лв.) тя е отразена в актива ДМА в счетоводния баланс на дружеството за 2017 г. и 2018 г. В поясненията си в о.с.з. на 20.12.2023 г. вещото лице Я. не отрича коректното счетоводно отразяване на обезценката, като изразява мнение, че същата е следвало да бъде отразена в счетоводството доста по-рано, но е negliжирана от дружеството. Последното обстоятелство не следва да влияе на обективния факт, че всеки дълготраен материален или нематериален актив подлежи на амортизация – това е разходът, признат за отчетния период, получен в резултат на разсрочване на амортизируемата стойност на даден актив през предполагаемия му срок на годност. Съгласно т. 7.1 от СС № 16, след първоначалното признаване като актив всеки отделен дълготраен материален актив следва да се отчита по цена на придобиване, намалена с начислените амортизации и натрупаната загуба от обезценка. Процесните имоти са придобити и декларирани по чл.17 от ЗМДТ през 2008 г. и безспорно подлежат на амортизация, при което обезценената/преоценената стойност на актива е релевантна за данъчни цели по ЗМДТ.

Съгласно пар.1, т.17 от ДР на ЗМДТ "Отчетна стойност" е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Идентично е определението по СС № 4 „Отчитане на амортизациите“ – стойността, по която активът се води счетоводно в предприятието. Тя може да бъде историческата цена на придобиване при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Балансова стойност е стойността, по която активът се отразява в счетоводния баланс. Тази стойност представлява *разликата* между отчетната стойност и начислената до момента амортизация на амортизируемия актив. Т.е. счетоводно, не съществува знак на равенство между отчетна и балансова стойност.

Визираното легално определение по ЗМДТ придава релевантност на обезценката, която е отразена в счетоводството на задълженото лице за данъчни цели, без изискване за деклариране на това обстоятелство. Съдът приема, че евентуално неизпълнение на последното обстоятелство може да ангажира административнонаказателната отговорност на лицето, но не и да се отрече релевантността за данъчни цели на счетоводно отразената обезценка, вкл. по аргумент на счетоводния принцип за предимство на съдържанието пред формата.

Данъчната декларация има обвързващо за подалия я правен субект действие.

Тя е частен писмен документ, подписан от лицето, сочено като неин издател, и като такъв го обвързва. Именно декларираното в нея става достоверно за органа по приходите, който не е задължен да извършва проверка за верността на декларираните с декларация данни *преди* да пристъпи към определяне на облагаемата основа и размера на данъка. Обратното би обезсмислило значението на декларирането и на механизма на данъчно облагане чрез деклариране. Законодателят е възложил на самото задължено лице да посочи лично какви точно са релевантните факти за данъчното му облагане. Действително, органът има право да не приеме за верни декларираните обстоятелства, но тогава негова е доказателствената тежест за установяването на неверността им. В този смисъл е Решение № 5139 от 29.04.2020 г. по адм. д. № 1161/2020 г., I отд. на ВАС.

При оспорване на установените публични общински вземания е допустима проверка на верността на декларираните от задълженото лице данни. Противното би обезсмислило съдебният контрол за законосъобразност. В идентичен смисъл е чл. 28 от Наредбата на СОС за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО) - когато се установи, че декларираните по този раздел обстоятелства не отговарят на действителните, таксата се определя съобразно последните, отразени в констативен протокол, съставен от упълномощени от кмета на Столична община лица. Липсата на съставен констативен протокол не следва да препятства установяване на действителното фактическо положение, което за целите на съдебния процес се постига с всички допустими доказателствени средства. По изложените съображения съдът не споделя доводите на ответника относно основополагащото значение на декларираните от лицето по реда на чл. 14, ал.3 ЗМДТ (редак. към ревизираните периоди) данни.

Неоснователно е възражението на отзивника, че обезценката не е съобразена при определяне на данъчните задължения по ЗМДТ за предходни данъчни периоди адм.д. № 10582/2017 г. на АССГ и адм.д. № 1112/2020 г. на ВАС, тъй като при тях обезценката не е била отразена счетоводно от дружеството, докато в настоящия случай се установява счетоводно отразяване за 2017 г. и 2018 г.

Не е спорно по делото, че на територията на района са извършвани услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, за обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и поддържане на чистота на териториите за обществено ползване са действително извършени от концесионера съответните концесионери, както и са извършвани действия за обезвреждането на битови отпадъци в депа и други съоръжения.

Не е спорно по делото, че за процесните имоти за 2016 г. и 2017 г. са подадени декларации по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО за това, че няма да се ползват като основание за недължимост на ТБО за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване. Съгласно чл.71, т.2 и т.3 от ЗМДТ (редакция към ревизираните периоди) не се събира такса за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване, когато услугата не се предоставя от общината, а за обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане

на битови отпадъци, когато няма такива. Законодателят не е обвързал дължимостта на таксата по чл.62, т.2 от ЗМДТ за компонента третиране на битовите отпадъци в съоръжения и инсталации с фактическото предоставяне на услугата, а е приел, че услугата се предоставя винаги, когато общината ползва депо за обезвреждане на битови отпадъци, каквото в случая не е спорно за територията на Столична община. Услугата по чл.62, т.3 от ЗМДТ включва почистване на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване, *т. е. територии, които са достъпни за ползване от всички.* Именно с оглед общото ползване е регламентирана и обща отговорност за поддържането на чистотата на тези територии на всички собственици на имоти на територията на общината или ползватели на такива. При липса на спор, че услугата по чл.62, т.3 от ЗМДТ е предоставяна за ревизираните периоди, е дължим извод за дължимост на таксата на тази услуга.

По тези съображения съдът приема, че релевантни за определяне на данъчните задължения на жалбоподателя са изчисленията по вариант I за 2016 г. и по вариант II на повторната ССЕ от 01.12.2023 г., направени върху обезценената отчетна стойност на двата процесни имота за 2017 г. и 2018 г., когато същата е намерила счетоводно отражение в предприятието. Изложеното определя следните размери на данъчните задължения по ЗДМТ:

За имот с партида М 399 081205 19:

за 2016 г. е дължим ДНИ в размер на 3455.66 лв. главница и лихви за забава към 09.04.2020 г. в размер на 1263.91 лв., или общо в размер на **4719.57 лв.**

за 2016 г. е дължима ТБО в размер на 11 611.03 лв. главница и лихви за забава към 09.04.2020 г. в размер на 4296.10 лв., или общо в размер на **15907.13лв.**

за 2017 г. е дължим ДНИ в размер на 2285.44 лв. главница и лихви за забава към 09.04.2020 г. в размер на 605.06 лв., или общо в размер на **2890.50 лв.**

за 2017 г. е дължима ТБО в размер на 7679.07 лв. главница и лихви за забава към 09.04.2020 г. в размер на 2080.99 лв., или общо в размер на **9760.06лв.**

за 2018 г. е дължим ДНИ в размер на 2285.44 лв. главница и лихви за забава към 09.04.2020 г. в размер на 373.32 лв., или общо в размер на **2658.76 лв.**

за 2018 г. е дължима ТБО в размер на 6215.60 лв. главница и лихви за забава към 09.04.2020 г. в размер на 1054.15 лв., или общо в размер на **7269.75лв.**

За имот с партида М 400 081205 19:

за 2016 г. е дължим ДНИ в размер на 1818.33 лв. главница и лихви за забава към 09.04.2020 г. в размер на 664.95 лв., или общо в размер на **2483.28 лв.**

за 2016 г. е дължима ТБО в размер на 6109.58 лв. главница и лихви за забава към 09.04.2020 г. в размер на 2260.57 лв., или общо в размер на **8370.15лв.**

за 2017 г. е дължим ДНИ в размер на 1179.38 лв. главница и лихви за забава към 09.04.2020 г. в размер на 312.24 лв., или общо в размер на **1491.62 лв.**

за 2017 г. е дължима ТБО в размер на 3962.70 лв. главница и лихви за забава към 09.04.2020 г. в размер на 1073.86 лв., или общо в размер на **5036.56лв.**

за 2018 г. е дължим ДНИ в размер на 1179.38 лв. главница и лихви за забава към 09.04.2020 г. в размер на 192.65 лв., или общо в размер на **1372.03 лв.**

за 2018 г. е дължима ТБО в размер на 3856.00 лв. главница и лихви за забава към 09.04.2020 г. в размер на 653.97 лв., или общо в размер на **4509.97лв.**

В заключение, общият размер на дължимите задължения за ДНИ и ТБО за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2018 г. е **66 469.38 лв.**, над който размер и до установените с РА задължения **общо в размер на 83 022,40 лв.**, оспореният акт следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, вр. чл. 226, ал. 3 АПК, разноски се дължат и на двете страни по спора. При обжалваем интерес от 83022.40 лв., оспорването е уважено за 16 553.02 лв., съобразно която сума на жалбоподателя се дължат разноски. Жалбоподателят е сторил разноски както следва: 50.00 лв. държавна такса пред АССГ, 600.00 лв. разноски за вещо лице при първоначалното разглеждане на делото пред АССГ, 3.00 лв. такса за преписи, 1706.80 лв. държавна такса пред ВАС и 1690.00 лв. разноски за вещо лице при повторното разглеждане на делото пред АССГ, или общо в размер на **4049.80 лв.** Представеното пред ВАС пълномощно в полза на адв. Д. Г. не съдържа отбелязване за заплатено адвокатско възнаграждение. За процесуално представителство пред АССГ не е представено адвокатско пълномощно, поради което съдът намира, че разноски за адвокатско възнаграждение се дължат. Дължимата сума на разноски за жалбоподателя за една съдебна инстанция при сторени разноски в общ размер от 4049.80 лв. и уважен интерес от 16 553.02 лв. при обжалваем от 83 022,40 лв. е в размер на 807.45 лв., а за три инстанции – 2422.35 лв.

При обжалваем интерес от 83022.40 лв., оспорването е отхвърлено за 66 469.38 лв., за която сума на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение.

С оглед законодателната промяна на чл. 7 и чл. 8 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът приема, че справедлив размер на юрисконсултско възнаграждение за първото разглеждане на спора пред АССГ, образувано на 31.07.2020 г. и пред касационната инстанция, образувано на 21.09.2022 г., е този по чл. 8, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ред. Д.в. бр. 68/2020 г./, или юрисконсултско възнаграждение в размер на 2524.08 лв. за една съдебна инстанция, или за две съдебни инстанции – общо 5048.16 лв.

Съгласно чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения дължимото юрисконсултско възнаграждение за настоящето повторно разглеждане на спора е 5967.55 лв. Общо дължимото юрисконсултско възнаграждение за три инстанции е 11 015.71 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба „ЕКЗЕКЮТИВ ДИВЕЛОПМЪНТС“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление С., [улица], Ревизионен акт № СФР 20-РД-77-28 от 09.04.2020г., издаден от Е. К. К., на длъжност Началник отдел и В. М. П., на длъжност "главен инспектор" в същия отдел на Дирекция „Ревизии и събиране на вземания“ на Столичната община, потвърден изцяло с Решение

№ СОА20-РД-28-21 от 06.07.2020г. на Кмета на Столичната община, относно установени допълнителни задължения за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2018 г. за данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци **за разликата над 66 469.38 лв. до установените с РА задължения общо в размер на 83 022,40 лв**

ОТХВЪРЛЯ оспорването в останалата част.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на „ЕКЗЕКЮТИВ ДИВЕЛОПМЪНТС“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление С., [улица], на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, вр. чл. 226, ал. 3 АПК, сторените в производството разноски общо в размер на 2422.35 лв.

ОСЪЖДА „ЕКЗЕКЮТИВ ДИВЕЛОПМЪНТС“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление С., [улица], да заплати на Столична община на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, вр. чл. 226, ал. 3 АПК, юрисконсултско възнаграждение за три съдебни инстанции общо в размер на 11 015.71 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: